

Udskriftsdato: 21. december 2025

KEN nr 10900 af 29/09/2006 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse C-36-06 om bilstøtte - særlig indretning - udmåling - billigst egnet

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3000045-06

Ankestyrelsens principafgørelse C-36-06 om bilstøtte - særlig indretning - udmåling - billigst egnet

Resume:

Ved udmåling af bilstøtte og tilskud til særlig indretning måtte der primært tages hensyn til, at bilen skulle kunne fungere som befordringsmiddel for den støtteberettigede. Familiens sammensætning og antallet af hjælpere kunne således ikke tillægges afgørende betydning ved vurderingen af, hvilken bil der var den billigst egnede, eller ved vurderingen af, om en indretning var nødvendig, når blot det blev sikret, at bilen ud over den støtteberettigede kunne rumme den/de nødvendige hjælpere samt diverse hjælpemidler.

På denne baggrund fandtes den korte model af Citroën Jumper at være den billigst egnede bil for en kvinde, der var kørestolsbruger, og ekstra sæder i passagerkabinen kunne ikke anses som en nødvendig indretning af bilen. Der blev bl.a. lagt vægt på, at ansøgningen om den mellemlange model af Citroën Jumper indrettet med ekstra sæder ikke var begrundet i hensynet til støttemodtageren, men i at bilen ud over kvinden selv skulle kunne rumme hendes ægtefælle og to børn samt hendes to hjælpere foruden bagage og hjælpemidler.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 699 af 7. juni 2006 - § 99, stk. 2

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 114, stk. 2

Vejledninger:

Socialministeriets vejledning nr. 5 af 11. januar 2005 om støtte til køb af bil efter servicelovens § 99 - pkt. 26, pkt. 55

Sagsfremstilling:

Sagen drejede sig om en kvinde, der var kørestolsbruger efter en ulykke, hvor hun pådrog sig en rygmarvsskade, hvor hun blev fuldstændig lam i benene og delvist lam i armene. Hun var gift og havde to hjemmeboende børn. Hun var efter ulykken i fleksjob på sin tidligere arbejdsplads. Hun havde en hjælpeordning 24 timer i døgnet, jf. servicelovens § 77, og hun var bevilget to hjælpere til week-end- og ferieture 30 dage om året.

Kvinden søgte om udvidet lån til køb af bil samt særlig indretning. Det var oplyst, at enten hendes ægtefælle eller en hjælper skulle køre bilen. I en rapport udarbejdet efter afprøvning anbefalede som billigst egnede bil den mellemlange model af Citroën Jumper til kr. 181.569,75. Det anbefalede, at bilen ud over de indretninger, som var nødvendige af hensyn til kvinden, blev indrettet med ekstra sæder i passagerkabinen. Ansøgningen om en bil i medium størrelse med ekstra sæder var begrundet med, at bilen også skulle bruges i forbindelse med ferier og week-end-ture og derfor skulle kunne rumme kvinden selv, hendes ægtefælle og to børn samt begge hendes hjælpere foruden bagage og hjælpemidler.

Amtet fandt ved sin afgørelse kvinden berettiget til udvidet lån til køb af bil samt særlig indretning nødvendiggjort af hendes funktionsnedsættelse. Støtten blev givet til køb af den korte model af Citroën Jumper til kr. 148.143,75. Der blev givet afslag på ekstra passagersæder, som ikke skønnedes nødvendigt for, at kvinden kunne udnytte bilen hensigtsmæssigt i dagligdagen.

Amtet fandt, at det, kvinden havde anført i sin ansøgning, ikke kunne danne grundlag for bevilling af en større og dyrere bil end den billigste model, der var egnet som befordringsmiddel for kvinden ved hendes almindelige daglige transportbehov. Kvinden kunne, jf. bilvejledningens pkt. 55, gives mulighed for selv at finansiere prisdifferencen mellem den billigst egnede bil og en større model, hvis hun ønskede en bil, der kunne dække hele familiens behov for transport, også i forbindelse med ferier o.l. Den ud fra disse behov valgte løsning måtte ikke medføre yderligere udgifter for det offentlige.

Amtet fandt, at kvinden ikke var berettiget til 4 sæder til passagerer bag i bilen. Som standard bevilgedes der 2 passagersæder bag sæderne i første række, og kvinden fandtes ikke berettiget til tilskud til flere passagersæder end standardindretningen, da bilen primært skulle fungere som befordringsmiddel for hende.

Det sociale nævn ændrede amtets afgørelse og fandt, at den billigst egnede bil, jf. bilbekendtgørelsens § 5, stk. 3, var den mellemlange model af Citroën Jumper indrettet således, at hele kvindens familie og op til to hjælpere kunne transporteres siddende i bilen. Nævnet lagde herved vægt på, at der altid skulle en hjælper med i bilen, og at der helt op til 30 dage om året skulle to hjælpere med.

I amtets klage til Ankestyrelsen var det bl.a. anført, at amtet fandt, at nævnet ved sin afgørelse havde lagt afgørende vægt på bilvejledningens pkt. 26, hvorefter familiens størrelse og sammensætning og rollefordelingen i familien m.v. kunne tillægges en vis betydning.

Amtet fandt imidlertid, at bilvejledningens pkt. 55 afgørende tilkendegav, at bilstøtten tog udgangspunkt i den støtteberettigedes kørselsbehov, og at meromkostninger ved ønske om en større bil, som familien kunne transporteres samlet i, ikke måtte medføre yderligere udgifter for det offentlige. Kvindens behov for at medbringe to hjælpere var begrundet i den psykologiske balance mellem hende og hendes mand, hvilket amtet ikke fandt var et tilstrækkeligt grundlag for at fravige princippet om billigst egnede bil til den støtteberettigede.

Amtet fandt, at kvindens kørselsbehov i dagligdagen fyldestgørende kunne tilgodeses ved den oprindeligt bevilgede bil. Ønskede hun yderligere sæder eller en større bil, fandt amtet, at hun selv måtte bære meromkostningerne ved dette, jf. bilvejledningens pkt. 55.

Amtet anmodede Ankestyrelsen om at behandle sagen til en principiel afklaring af vægtningen mellem bilvejledningens pkt. 26 og pkt. 55 af hensyn til fremtidig praksis, da formuleringen af disse to umiddelbart lidt modstridende punkter havde givet anledning til betydelig diskussion.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på belysning af, hvilken betydning familieforhold samt antal hjælpere havde for udmåling af støtten efter servicelovens § 99, jf. bilbekendtgørelsens § 5.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at kvinden havde ret til støtte til køb af den korte model af Citroën Jumper. Videre fandtes hun ikke berettiget til at få bilen indrettet med ekstra sæder i passagerkabinen ud over de sæder, der var standardindretning.

Begrundelsen var, at den korte model af Citroën Jumper fandtes at være den billigst egnede bil for kvinden. Begrundelsen var videre, at ekstra sæder ikke kunne anses som en nødvendig indretning af bilen.

Ved vurderingen af, hvilken type bil, der var den billigst egnede, lagde Ankestyrelsen vægt på, at der ifølge bilvejledningens punkt om udmåling af støtten primært skulle tages hensyn til, at bilen skulle kunne fungere som befordringsmiddel for den støtteberettigede. Hvis den bil, som blev vurderet at være den billigst egnede, ikke kunne rumme hele familien, fordi familien var for stor, var der mulighed for, at

familien selv kunne finansiere prisforskellen mellem den bevilgede bil og en model, som efter familiens vurdering ville kunne dække hele familiens behov for befordring.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at den korte model af Citroën Jumper i dagligdagen fyldestgørende kunne tilgodese kvindens kørselsbehov. Ansøgningen om den mellemlange model af Citroën Jumper var ikke begrundet i hensynet til, at bilen skulle kunne fungere som befordringsmiddel for kvinden. Det fremgik, at bilen også skulle bruges i forbindelse med ferier og week-end-ture, og den skulle derfor kunne rumme kvinden selv, hendes ægtefælle og to børn samt begge hendes hjælpere foruden bagage og hendes hjælpemidler.

Ankestyrelsen bemærkede, at familieforhold kunne tillægges betydning ved vurderingen af om betingelserne for at yde støtte til køb af bil var opfyldt. Ankestyrelsen lagde til grund at kvindens funktionsnedsættelse gjorde hende berettiget til støtte til køb af bil. Ved vurderingen af, hvilken bil der var egnet, skulle der primært tages hensyn til, at bilen skulle fungere som befordringsmiddel for kvinden.

Ved vurderingen af, om ekstra sæder kunne anses for en nødvendig indretning, lagde Ankestyrelsen vægt på, at der ifølge bilbekendtgørelsen kunne ydes tilskud til nødvendig indretning, hvis politiet havde stillet krav om det, hvis ansøgerens helbredsforhold i øvrigt talte for det, eller hvis det lettede modtagerens placering i bilen.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at ansøgningen om ekstra sæder i passagerkabinen ikke var begrundet i nogen af ovennævnte forhold. Det fremgik således, at ansøgningen var begrundet i, at bilen ud over kvinden selv skulle kunne rumme hendes ægtefælle og to børn samt begge hendes hjælpere.

Ankestyrelsen fandt således, at der ved udmåling af bilstøtte og tilskud til særlig indretning primært måtte tages hensyn til, at bilen skulle kunne fungere som befordringsmiddel for den støtteberettigede. Familiens sammensætning og antallet af hjælpere kunne således ikke tillægges afgørende betydning ved vurderingen af, hvilken bil der var den billigst egnede, og vurderingen af, om en indretning var nødvendig, når blot det blev sikret, at bilen ud over den støtteberettigede kunne rumme den/de nødvendige hjælpere samt diverse hjælpemidler.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.